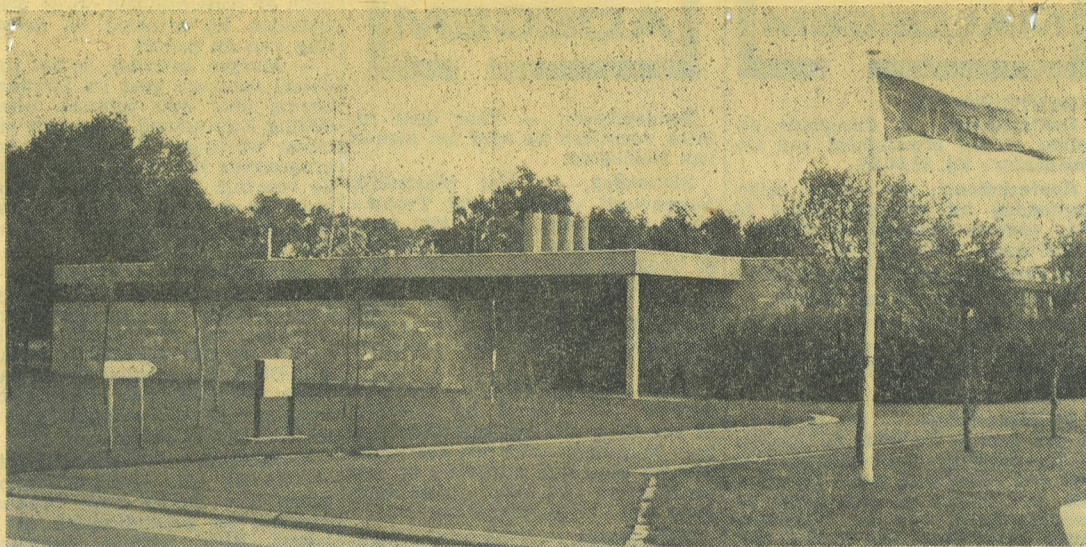

Kunstateliers SLABBINCK

bestaan 75 jaar

De Kunstateliers Slabbinck ter Lieven Bauwenstraat.

(vervolg van blz. 1)

Gretig ingaand op onze uitnodiging een greep te doen in de (nu intussen al behoorlijk gevulde) lade «Vermakelijke Belevensissen», kon de h. Maurice ermee ophouden zijn ongeduld te verbijten. De volgende passage gelicht uit zijn toespraak, bij de herdenking in 1968 van het 65-jarig bestaan van de firma, behandelt nu precies de periode waarvan zojuist sprake was: «In die tijd werd alleen borduurwerk gemaakt, per uitzondering een kazuifel. Die jaren 24-30 waren een bloeitijdperk. Dit was de tijd van de stielmannen met echte folkloristische namen en bijnamen. Ik citeer: Siskie Roose, een klein bolleke vet, met zijn ringskes in zijn oren; Seppen Abels (...), binst de dag borduurder, 's nachts nachtwaker met een blinde hond, die hij nog uit de Dijver heeft moeten halen. Wie herinnert hem nog toen hij zong van 'T er zat een apje up een stokske achter zijn moeders zijn keukendeure; de Piek, volgens de burgerstand, Arthur Van Den Broucke, ook nachtwaker en borduurder, inwoner van het hoogstuk en nog in leven; Miel Leys, zwarte leurder met kolen, en na gewassen te zijn borduurder; Juulkie 't Boerke, die in de schuren sliep, en kwam werken als hij niet kon pensejagen; Constant Roose, cafébaas, rechtover 't kaserne in de Langestraat, en goede vleeswerker; de Pallulekies, Seppen en Felix wier vader van huis tot huis ging om petrol te verkopen. Hij droeg een ouderwets juk op de schouders en kon het woord «petrol» niet uitspreken, hij riep altijd «pettenol»; de Witte Koesen, Staf en Julien Aarschot, zo genoemd omdat ze in hun jeugd altijd witte kousen droegen; den dikken Van Middel; den Theeën, alias Theofiel Laforce; Oskartje Wybo, die niet zo rap was, oud-strijder 1914-18, die in den oorlog een paar tanden verloren had; in de werkplaats werd altijd gezegd dat er lege patatzakken op gevallen waren, toen hij niet rap genoeg uit de weg was (...).

nieuwe tijdsgeest beantwoorden. Rond diezelfde tijd droeg Kardinaal Cushing bij de rouwdienst voor wijlen President Kennedy de pontifikale gewaden uitgevoerd door het kunstatelier Slabbinck. De Kardinaal heeft de firma persoonlijk bedankt en gelukkigwens met het prachtige werk. De 35 minuten lange kleurenfilm «Ars Antiqua» van Agfa-Gevaert, in de werkplaatsen van de firma zelf opgenomen, was een publiciteit te meer voor het kunstborduurwerk.

Onbetwiste alleenheerser in België, en ook op wereldvlak in de voorste gelederen

Het bedrijf dat van in het begin over de eigen landsgrenzen heen heeft gelonkt, had in Canada en de Verenigde Staten met een eerlijke concurrentie te maken waarbij de Amerikanen de devaluatie van de dollar, en verder de lage lonen en dus een lagere kostprijs als troef achterhielden, en de Slabbincks hun techniek, hun vakmanschap en hun creatieve verbeelding in de weegschaal konden leggen.

Totdaar is dit in een vrije markteconomie vrij normaal, maar een minder eerlijke vorm van concurrentie kwam de laatste tijd de kop opsteken: zo werden onder meer afbeeldingen geplagieerd en de naam «Slabbinck» onrechtmatig en misleidend aangevend bij de verkoop van liturgische gewaden en artikelen. De firma repliceerde voorlopig met het wettelijk deponeren van de merknaam «Slabbinck». In Europa zelf heeft men zich als het ware nog wat meer armslag toegemeten door in de verscheidene landen nieuwe firma's op te richten: Slabbinck Duitsland, Slabbinck France en dit jaar nog, samen met twee andere bedrijven, kwam een firma in Italië van de grond. Er blijft nog onontgonnen gebied te veroveren in Zuid-Amerika en in Oost-Europa, hoewel hier in beide gevallen

veel afhangt van de politieke konstellatie van het moment.

Volgend cijfergegeven vat de situatie samen: 70 t.h. van de productie wordt geëxporteerd; Met de overige 30 t.h. bevoorraadt men grosso modo de hele binnenlandse markt. Nochtans wenst men het eigen land een nog betere service te verlenen, en het inrichten van een toonzaal getuigt hiervan: zowel wat betreft de kerkinrichting (goudsmeedkunst, glasschilderen, keramiek enz.) als ook de restauratie van oude stukken en modern borduurwerk (wandtapijten, vaandels, vlaggen enz.) geeft de firma Slabbinck de toon aan. Terloops weze hierbij verteld dat het bedrijf door de Koningin van Nederland is uitgezocht als haar officiële leverancier in regimentsvlaggen.

Over vlaggen gesproken: «Er werd», aldus de h. Maurice, «voor het visserskwartier van Blankenberge een vlag besteld. We stelden voor een vuurtoren op de stok te zetten, doch we kregen een telefontje om dit af te gelasten. De drager van de vlag kneep immers voortdurend zijn ene oog open en toe en had de bijnaam van de «Viertorre»!

Vele andere anekdoten doen nog de ronde bij de viering van het jaarlijkse St-Lukasfeest. Het is een oud ambacht dat helaas zijn zwanzang zingt, een ambacht dat vroeger Brugge heeft bijgezet, doch tijdig werd opgevangen door vernieuwing en het gieten «van oude wijn in nieuwe vaten».

De viering van het 75-jarig bestaan van de firma stelt ons in de gelegenheid om de valreep aan te stippen dat de Slabbincks terug aangeknoopt hebben met een eeuwenoude ambachtelijke kunstvorm: reeds bij de Gulden-Sporenslag van 1302 hadden de talrijke borduurders aldus hun eigen gevechtsformatie, «De Cultestickers» genaamd. Door met durf, originaliteit, aangepaste technieken en creatief inzicht de traditie nieuw leven in te blazen hebben ze het (hopelijk aanstekelijk werkend) voorbeeld gegeven. In de huidige crisisperiode zou dit alvast een aantal onder ons tot nadenken moeten stemmen.